

der efter Mindretallets Mening ikke burde indføres i det foreliggende Lovforslag, og man har under disse Omstændigheder fundet det forsvarligt at gaa med til enkelte Bestemmelser, overfor hvis Gennemførelse man nærer nogen Betænkelighed. Dels synes det nemlig kun ad denne Vej muligt at naa til den allerede i tre Rigsdagssamlinger forsøgte Gennemførelse af Revisionsbestemmelsen i Lov Nr. 163 af 19. Juni 1908, dels synes det ønskeligt, at en af alle Partier i Folketinget godkendt Overenskomst føres frem til Drøftelse i Landstinget og i de interesserede Kredse. Med Henblik paa denne Drøftelse ønsker Mindretallet at gøre følgende Bemærkninger:

Mindretallets fornævnte Betænkelighed sigter navnlig til Bestemmelserne i Lovforslagets § 1 om Adgang til Paabud om Lukning Kl. 7, til Bestemmelserne i § 8 om Siddepladser og til Bestemmelsen i § 6 om et almindeligt Forbud mod Arbejde om Søndagen efter Kl. 9 Formiddag. Den stærke Modstand, der i et Andragende til Regering og Rigsdag af November 1914 er rejst mod 7-Lukning af de københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation (ca. 5,000 Medlemmer), og de Oplysninger, som er fremsatte af de samvirkende Detailhandlerforeninger i en Henvendelse til Folketinget af November 1914, har til en vis Grad gjort Mindretallet tvivlende overfor Betimeligheden af allerede nu at gaa videre end til at aabne Adgang til en saadan Lukning Kl. 7 i Sommermaanederne, som er Genstand for den danske Købstadforenings Henstilling i Skrivelse til Indenrigsministeriet af 31. Juli 1912 (se Regeringsforslaget af 20. December 1912, Bilag 3, Tillæg A. Sp. 3491). Paa den anden Side haaber man at kunne regne med, at Kommunalbestyrelserne kun vil benytte den Myndighed, der maatte blive dem tillagt, naar en ganske overvejende Del af de lokale næringsdrivende, for hvem nye Lukkebestemmelser kan blive af væsentlig økonomisk Betydning, har erklæret sig for Lukning før Kl. 8. Med Hensyn til Bestemmelserne om Siddepladser er Mindretallet af den

Anskuelse, at et Paabud om *Anbringelse* af Siddepladser er ret værdiløst for Personalet, naar der ikke kan gives et Paabud om Ret til *Benyttelse* af Siddepladserne, ligesom Mindretallet finder det ubetimeligt at indføre en Bestemmelse om Siddepladser i en Lov om Lukketid. Efter at Detailhandlernes Organisation imidlertid i sin fornævnte Henvendelse til Folketinget har erklæret, at man „med Glæde“ kan acceptere den af Ministeren foreslaaede Bestemmelse om Siddepladser, og efter at Mindretallet har set, at man fra anden Side synes at lægge næsten større Vægt paa Medtagelse af Bestemmelsen om Siddepladser end paa en Forandring af Lukketiden fra Kl. 8 til Kl. 7, har Mindretallet opgivet sin Modstand mod Bestemmelsen om Siddepladser paa Betingelse af, at Lovforslagets Titel udtrykkelig angiver, at der i Forslaget findes Bestemmelser herom. Naar man endelig deltager i Udvalgets Indstilling om den fra anden Side stærkt ønskede Bestemmelse i § 6, sker det i Forventning om, at Politiet vil benytte den Ret, der ved Lovforslagets eventuelle Vedtagelse maatte blive det tillagt, til at dispensere fra Forbudsbestemmelsen i alle saadanne Tilfælde, hvor en Virksomheds specielle Karakter eller forekommende særlige Forhold kræver Søndagsarbejde efter Kl. 9 Formiddag.

I Modsætning til den Imødekommen, som Mindretallet saaledes har udvist paa nogle Punkter, har man ikke nu kunnet slutte sig til Lovforslagets § 5 om en samlet uafbrudt Hviletid. Man mener, at en Bestemmelse af denne Art, hvis den skulde fremmes, maatte indføres i Lovgivningen om Erhvervsforhold overhovedet, idet man forudsætter, at en saadan Lovgivning ikke vil foregaa uden en forudgaaende saglig Forhandling med de interesserede Fag. Ved en saadan Forhandling vilde man opnaa at faa oplyst, hvorvidt Bestemmelser om en samlet Fritid kan medføre Vanskeligheder for nogen Virksomheds rationelle Drift, og hvorvidt der, hvis saadanne Ulemper maatte be-